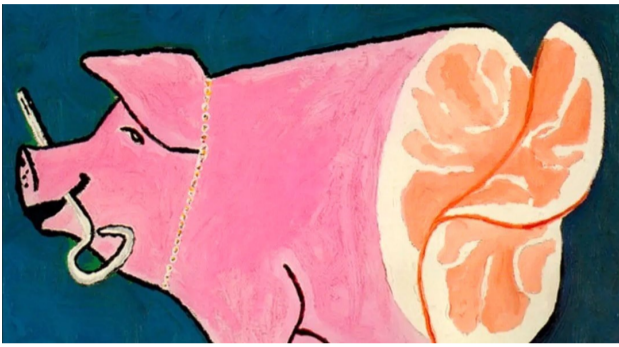

MILERS DE MILIONS EN INGRESSOS PERDUTS

Solució: impostos globals? o menjar-nos els rics?

Als economistes, ningú no els escolta; però, de tant en tant, n'hi ha un que destaca per les seves idees de bomber, que és una manera de dir-li que està tocat del bolet. Aquest és el cas del Gabriel Zucman, professor a l'Escola d'Economia de París. Un home a qui li agrada comptar i recomptar... i ha estimat que el 40% dels beneficis de les multinacionals globals es traslladen artificialment a països amb impostos reduïts, cosa que representa milers de

milions en ingressos perduts per als estats. El truc és facturar-se entre filials satèl·lits i cases mare, de manera que els beneficis sempre es quedin en països de baixa fiscalitat. Això és legal segons les lleis actuals i, alhora, és evasió fiscal. Ves per on!

I tant, que els Estats s'enfaden, però mai no massa amb els rics. El fisc pot controlar els preus interns de transferència entre empreses i reclassificar-los. Però les administracions tributàries no estan preparades estructuralment i els manca recursos humans a l'hora de fer front a la sofisticació de l'optimització fiscal empresarial. Aquesta és la raó per la qual només paguem els assalariats i no pas els rics.

L'acord per a un impost mínim global del 15% sobre els beneficis de les multinacionals, establert el 2021 i im-

plementat gradualment dins la UE des del 2024, representa un pas endavant. En establir un mínim d'impostos universal, redueix una mica l'interès a traslladar beneficis a països amb sistemes fiscals avantatjosos.

En definitiva, per una banda, tenim les regles, que són insuficients, incompletes i sovint interpretables; per l'altra, les multinacionals, que operen en jurisdiccions (que paguem entre tots) incompetents. L'enorme temptació de traslladar els beneficis per a no pagar fa la resta.

Res d'això no és una anomalia del sistema: n'és un producte lògic, mentre els estats tinguin diferents tipus impositius; i, per això mateix, els rics intenten posar governs controlats per ells mateixos. Això sí que és economia *circular!*

NARCOLANXES A L'ESTRET DE GIBRALTAR

Una armada narco-invencible?

Segons l'Armada espanyola, més de 600 narcolanxes ràpides operen a l'estret de Gibraltar com si participessin en la puta Copa Amèrica. Tanmateix, potser caldria desconfiar de les capacitats aritmètiques dels militars peninsulars; si més no, si prenem com a precedent les preguntes i respostes que, tradicionalment, els reclutes havien d'aprendre's de memòria durant la mili: *¿Por qué caen las bombas? Por su peso y por la fuerza de la gravedad. ¿Qué haría usted si el enemigo avanza? Retroceder, avanzando hacia atrás. ¿Cuál es la ventaja de atacar de noche? Que el enemigo no te ve. ¿Y el inconveniente? Que tú no ves al enemigo.*

Sigui com vulgui, els narcotraficants que solquen les aigües de l'estret han començat a fer servir armes de guerra i no dubten a invertir les embarcacions

de les autoritats quan la càrrega està en perill. Sense anar més lluny, fa dues setmanes van morir dos guàrdies civils. Ens diuen que som davant d'una situació virtualment de pre-guerra —a altres racons del món, la guerra ja és una realitat que no fa més que estendre's— i és evident que els *picoletos* i les nostres autoritats, en general, ni tan sols tenen prou recursos per a enfrontar-se al narcotràfic. Cal donar un cop de puny a la taula i buscar-hi remei. *¡Esto es España, cojones!*

El ministre Grande-Marlaska ha demanat ajuda a la UE per a que les narcolanxes es prohibeixin a tot Europa; una mesura que no desperta sinó escepticisme en el nostre equip de redacció. Sens dubte, seria molt més efectiu recórrer als aiatol·làs de l'Iran, experts en el tancament d'estrets. Si ells

s'hi posessin, aquí no entrarien ni les aus migratòries. Ara bé, cal ser previsors: si el tancament de l'estret d'Ormuz ha tingut unes conseqüències tan desastroses, què passaria si els nostres insignes diputats no poguessin fotre's la seva ratlleta de coca? Llufa!

